

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **M. F.**, zastoupena Mgr. Pavlínou Marešovou, advokátkou se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti osoby zúčastněné na řízení: D. S., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2009, č. j. 038461/2009/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2015, č. j. 8 A 151/2013 – 210,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 13. 5. 2009 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 038461/2009/KUSK ze dne 17. 3. 2009, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 16. 1. 2009, č. j. OZPZ 16920/07-20/2008-Ha, kterým byl podle § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1. zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) osobě zúčastněné na řízení povolen odběr podzemní vody pro potřeby zásobování rodinného domu na dobu dvou let od nabytí právní moci rozhodnutí a dále podle § 15 odst. 1 vodního zákona a podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) zřízení vodního díla – stavby domovní vrtané studny upravené pro motorové čerpání o hloubce 30 m a průměru 150 mm na pozemku parc. č. X v k. ú. O., obec Ohaře.

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozsudkem ze dne 28. 8. 2012, č. j. 8 Ca 130/2009 - 99 zamítl podanou žalobu s odůvodněním, že žalobní námitky

(že dojde ke ztrátě vody ve studni žalobkyně i dalších osob, že regulace odběru vody blokovými elektrodami je nevhodná, že kontrola odběru vody podle rozhodnutí vodoprávního úřadu nebude možná, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zkreslené a neodpovídá skutečnosti) neshledal důvodnými a další žalobní námitky uplatněné žalobkyní v příloze žaloby nazvané „*Průběh událostí*“ a v podání ze dne 23. 8. 2012 nazvaném „*vyjádření žalobkyně s rekapitulací a doplněním nejdůležitějších žalobních tvrzení (...)*“ byly uplatněny po uplynutí zákonné lhůty pro prodání žaloby. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, na jejím základě byl uvedený rozsudek městského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2013, č. j. 2 As 142/2012 – 93, a to pro vady řízení.

Městský soud ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 A 151/2013 – 147, který byl opět napaden kasační stížností a pro vady řízení byl opět zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 3 As 65/2014 – 48.

Městský soud poté ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 16. 7. 2015, č. j. 8 A 15/2013 – 210, jímž žalobu stěžovatelky zamítl. Tento rozsudek napadla žalobkyně (dále „stěžovatelka“) nyní posuzovanou kasační stížností.

Rozsudek městského soudu v Praze

Stěžovatelka doplnila podanou žalobu podáním ze dne 6. 5. 2015, a to na základě výzvy městského soudu ve smyslu § 37 odst. 5 soudního řádu správního (dále s. ř. s.). Městský soud nejprve posuzoval, které žalobní námitky tvoří žalobní body nastíněné v žalobě a její příloze „*Průběh událostí*“ (dále „příloha žaloby“) a dále konkretizované podáními žalobkyně ze dne 23. 8. 2012 a ze dne 6. 5. 2015. Uvedl, že některé z námitek byly stěžovatelkou formulovány příliš obecně, aniž by konkrétně vysvětlila, v čem spočívala nesprávná úvaha žalovaného při aplikaci v rozhodnutí citovaných ustanovení.

Městský soud dospěl k závěru, že pouze tři námitky konkretizují včasné uplatněnou žalobní argumentaci. Jednalo se o námitku, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, námitku obsahující odkaz na podání žalobkyně ze dne 23. 8. 2012 a konečně o námitku, že vodoprávní úřad nevyhověl její žádosti o vydání kopií ze spisu a nezpřístupnil jí protokol o vrtu.

Městský soud konstatoval, že i podle vyjádření stěžovatelky ze dne 19. 6. 2009 bylo její žádosti vyhověno, neboť jí dne 27. 5. 2009 došly kopie projektové dokumentace a hydrogeologického vyjádření týkající se zkušební vrtu u osoby zúčastněné na řízení. Následně městský soud zdůvodnil, proč nebudou provedeny důkazy navržené stěžovatelkou v příloze žaloby.

Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu posoudil městský soud jako nedůvodnou. Podle názoru městského soudu je z obsahu správního spisu zřejmé, že vodoprávní úřad věnoval zjištění skutkového stavu dostatečnou pozornost. Nařídil ve věci ústní jednání, vyhověl námitce stěžovatelky proti posudku RNDr. J. Ch., kterou se stěžovatelka domáhala přezkoušení vrtu. Dne 15. 10. 2008 byla provedena krátkodobá čerpací a stoupací zkouška ve vrtu osoby zúčastněné na řízení a vrtané i kopané studni stěžovatelky, a to za účasti obou vlastníků, zhotovitele vrtu, zástupce hydrogeologické asociace (RNDr. S. Š.) a řešitele geologických prací (RNDr. J. Ch.). Z přijatého závěru vyplývá, že při doporučeném množství odběru z vrtu (max. 700 litrů za 24 hodin) nebude docházet k podstatnému ovlivnění vrtu stěžovatelky. Odběry z podzemního vrtu budou spíše náhodné, v denním a sezónním režimu, s rychlými návraty do původního stavu a minimálními dopady na stávající zdroje v okolí vrtu. Podle názoru městského soudu tak došlo ke zjištění skutkového stavu bez důvodných

pochybností. Oba správní orgány se vypořádaly se všemi námitkami stěžovatelky uplatněnými v průběhu správního řízení. Žalovaný opřel své rozhodnutí o odborná vyjádření a závěry žalovaného jsou s nimi v souladu, stejně jako se závěry krátkodobé čerpací a stoupací zkoušky ve vrtu osoby zúčastněné na řízení a vrtané i kopané studni stěžovatelky. Stěžovatelka své námitky proti vyjádření RNDr. J. Ch. ničím nepodložila, a to ani v řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem. Ve vyjádření RNDr. Ch. ze dne 15. 3. 2007 je sice zmiňována pouze kopaná studna stěžovatelky, nicméně RNDr. Ch. toto vyjádření opravil v doplněném vyjádření ze dne 17. 10. 2007, v němž uvedl, že dispozice vody ve vrtané studni stěžovatelky nebude ovlivněna. (Přitom je nesporné, že stěžovatelka má na svém pozemku dvě studny – vrtanou i kopanou.)

Městský soud dále zdůraznil, že závěry o neovlivnění studny stěžovatelky odběrem z vrtu osoby zúčastněné na řízení potvrzuje i posouzení RNDr. S. Š. ze dne 31. 10. 2008 a napadená správní rozhodnutí jsou v souladu s doporučeními tohoto vyjádření (tj. stanovily podmínky umístění sacího koše v úrovni 18 m a použití vypínacích blokových elektrod v souladu s uvedenými vyjádřeními). Pokud stěžovatelka ve správním řízení zpochybnila použití blokových elektrod, tuto námitku nijak nedoložila. Městský soud tedy vyhodnotil důkazní řízení za dostačené a námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu jako nedůvodnou. Není pochyb o tom, že studna stěžovatelky čerpá vodu ze stejného zdroje jako studna osoby zúčastněné na řízení. Pochybnost je pouze o tom, jakými opatřeními je možno předejít tomu, aby nadměrným čerpáním vody ve studni osoby zúčastněné nedošlo k ovlivnění množství vody ve studni stěžovatelky. K tomu městský soud uvedl, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu nemůže správní soud nahradit správní uvážení správního orgánu v jeho odborné kompetenci uvážením vlastním. Může pouze posoudit, zda nedošlo k jeho zneužití nebo vybočení z jeho mezí.

S námitkou, že vodoprávní úřad v průběhu správního řízení neposkytl kopie posudku RNDr. Ch., se žalovaný vypořádal tak, že z obsahu správního spisu se nepodává, že by stěžovatelka o poskytnutí těchto kopií skutečně žádala a jeho poskytnutí bylo pracovníky vodoprávního úřadu odmítnuto. Ani soud proto uvedenou námitku nepovažoval za důvodnou.

Námitku stěžovatelky, že jí nebyl rovněž vydán protokol o vrtu a že pravděpodobně neexistuje, vyhodnotil městský soud jako nepřijatelnou.

Kasační stížnost

Kasační stížností napadá stěžovatelka rozsudek městského soudu v celém rozsahu, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Dle jejího názoru není rozsudek městského soudu dostatečně zdůvodněn, respektive je zdůvodněn (i přes svou rozsáhlost) nepřezkoumatelně.

Dále stěžovatelka namítá, že se městský soud měl zabývat všemi námitkami uplatněnými v jejím podání ze dne 6. 5. 2015, jímž pouze specifikovala námitky uplatněné v žalobě. Městský soud neuvedl, proč považuje některé námitky uplatněné v uvedeném podání za opožděné. Námitku nesprávných podkladů rozhodnutí vodoprávního úřadu stěžovatelka uplatnila již v samotné žalobě, když uvedla, že odůvodnění posudku RNDr. Ch. neodpovídá skutečnosti, neboť studna stěžovatelky je vrtaná, nikoliv kopaná. Stěžovatelka též obecně uvedla, že i ostatní námitky soudem odmítnuté vychází z námitek v základu formulovaných v žalobě. Podle názoru stěžovatelky tedy všechny námitky uplatněné v podání ze dne 6. 5. 2015 byly uplatněny včas a městský soud se jimi měl zabývat.

Stěžovatelka je přesvědčena, že není její povinností prokazovat nevhodnost řešení zvoleného správním orgánem, naopak povinností správního orgánu je dostatečně zjistit skutkový stav a tento náležitě vyhodnotit při rozhodování. Ačkoliv tedy stěžovatelka nedoložila ve správním řízení, že použití blokových elektrod je nevhodné, pak pokud tomu tak skutečně je, bylo rozhodnutí vydáno na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu a je tudíž nesprávné. Správné nastavení podmínek stanovených v povolení vodoprávního úřadu považuje stěžovatelka za otázku řádně zjištěného skutkového stavu. Vodoprávní úřad tak podle ní skutkový stav správně nezjistil. Stěžovatelka dále namítá, že nedává smysl, proč vodoprávní úřad povolil stavbu studny do hloubky 30 m, aby pak komplikovaně stanovoval podmínky, jak zabránit tomu, aby nedošlo k čerpání vody pod úroveň 18 m.

Závěrem stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku městského soudu a jeho vrácení tomuto soudu k dalšímu řízení.

V podání ze dne 25. 9. 2015 předložila stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu další námítky proti rozsudku městského soudu. Vyjádřila se k některým skutečnostem týkajícím se průběhu řízení před městským soudem (k doplnění žaloby byla vyzvána až po návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu; původně ji soud nevyzval k zaplacení soudního poplatku; zopakovala, že vhodnost řešení měl vodoprávní úřad zjistit sám; akcentovala nelogičnost povolení stavby studny do hloubky 30 m a neochotu vodoprávního úřadu poskytovat jí informace ohledně studny i nyní; dále rozváděla argumentaci ohledně /ne/vhodnosti vodoprávním úřadem zvoleného řešení, respektive stanovených podmínek v povolení stavby. Uvedla, že RNDr. Š. ve svém posudku konstatoval, že její studna by mohla vyschnout a navrhl řešení blokovými elektrodami, které je ale nevhodné podle vyjádření firmy MAVE. Stěžovatelce rovněž není jasné, jak mohlo být vydáno stavební povolení, když stále pobíhá soudní řízení. Uvedené námítky stěžovatelka zopakovala v podání ze dne 24. 11. 2015.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud vycházel při svém rozhodování z námitek stěžovatelek uplatněných v jejím odvolání proti rozhodnutí vodoprávního úřadu. Zároveň správně vyhodnotil rozsah žalobních bodů uplatněných stěžovatelkou. Při svém rozhodování byl městský soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný zopakoval průběh správního řízení před vodoprávním úřadem, a uvedl, že dle jeho názoru se vodoprávní úřad vypořádal v řízení se všemi námitkami stěžovatelky a zvolil řešení, které je v souladu se závěry odborných vyjádření RNDr. Š. a RNDr. Ch. i s výsledky čerpací zkoušky vrtu osoby zúčastněné a vrtané i kopané studny stěžovatelky. K námitce stěžovatelky proti vyjádření RNDr. Š. žalovaný uvedl, že toto vyjádření si sama stěžovatelka vyžádala u České asociace hydrogeologů. Stěžovatelka nijak v průběhu správního řízení nepodložila své pochybnosti o vyjádření RNDr. Ch. Žalovaný považuje za nesrozumitelnou kasační námitku stěžovatelky proti použití blokových elektrod a uvedl důvody, proč toto řešení považuje za vhodné a dostačující. Zdůraznil, že toto řešení je v souladu s kompetentním doporučením RNDr. Š. Nakonec žalovaný uvedl, že mu není známo (a ani to netvrdí stěžovatelka), že došlo ke snížení hladiny podzemní vody v její studni.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a požádal o přiznání paušální náhrady nákladů řízení ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 ve výši 300 Kč za každý úkon v řízení.

K vyjádření žalovaného se opakovaně vyjádřila stěžovatelka; své vyjádření celkově shrnula v replice ze dne 9. 12. 2015. Stěžovatelka akcentovala nesprávné zjištění skutkového stavu vodoprávním úřadem. Uvedla, že nebyla informována o termínu konání čerpací zkoušky a byla jí přítomna pouze náhodně. Závěry žalovaného jsou dle jejího názoru v rozporu se závěry doporučení RNDr. Š., který uvedl, že voda ve studni stěžovatelky by se mohla ztratit. Stěžovatelka akcentovala, že RNDr. Š. dříve neznala, byl delegován Českou asociací hydrogeologů, aby se k věci vyjádřil. Posudek RNDr. Ch. zpochybnila stěžovatelka tím, že její studna je vrtaná, nikoliv kopaná, jak posudek uvádí. Uvedla, že se několikrát v minulosti vyjádřila k nevhodnosti řešení ochrany její studny blokovými elektrodami. Stěžovatelka uvedla, že požádala o přiznání odkladného účinku žalobě a podala též návrh na vydání předběžného opatření. Vodoprávní úřad dle jejího vyjádření též nekontroloval po 2 letech odběr vody ze studny osoby zúčastněné na řízení.

Názor stěžovatelky o existenci dalších vad řízení před městský soudem uvedený při telefonátu dne 5. 2. 2016 nemohl zdejší soud považovat za doplnění kasační stížnosti, neboť podání disponující předmětem řízení je třeba dle § 37 odst. 2 s. ř. s. učinit písemně, ústně od protokolu, popřípadě v elektronické podobě se zaručeným elektronickým podpisem. Stěžovatelka byla při hovoru poučena, že je třeba tyto skutečnosti uplatnit písemně, což neučinila.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud též posuzoval přípustnost kasační stížnosti s ohledem na ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť jde o případ, kdy městský soud znovu rozhodl poté, co jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Tuto jinak obecně platnou zásadu však nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud ve zrušovacích rozhodnutích městskému soudu vytkl nepřezkoumatelnost rozsudku a vady řízení, které zatížily napadený rozsudek nezákonností. Nejvyšší správní soud tedy věcně první ani druhý rozsudek městského soudu neposuzoval. Odmítnutí nyní posuzované kasační stížnosti by tak představovalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srovnej k tomu kupříkladu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165.) Kasační stížnost je proto přípustná.

Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že argumentace rozsáhlého rozsudku městského soudu se vskutku pohybuje na samé hranici přezkoumatelnosti. Jelikož však lze z odůvodnění rozsudku vysledovat, jak a proč městský soud vypořádal otázky, jež jsou předmětem kasační stížnosti, dospěl tento soud k závěru, že uvedená hranice přezkoumatelnosti rozsudku městského soudu nebyla překročena. Pokud stěžovatelka uvádí pouze obecně formulovanou výhradu, že se městský soud měl zabývat všemi námitkami, jež uplatnila v podání ze dne 6. 5. 2015, neboť se u všech jednalo pouze o konkretizaci námitek uplatněných v žalobě, podotýká Nejvyšší správní soud, že takto nekonkrétní argumentaci v kasační stížnosti nepovažuje za projednatelnou (srovnej přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 As 18/2014 – 37, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Stěžovatelka konkrétně neuvedla, kterými dalšími důvody uplatněnými v podání ze dne 6. 5. 2015 se měl městský soud zabývat a proč. Přitom tato

specifikace kasační námitky je v projednávané věci zásadní, neboť z rozsudku městského soudu naopak vyplývá, že se zabýval částí námitek uplatněných v uvedeném podání a část z nich označil též za příliš obecné v tom smyslu, že nesplňují požadavek na náležitosti žalobních bodů dle judikatury Nejvyššího správního soudu, formulovaný například v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58.

V tomto kontextu zdejší soud považuje za projednatelnou uvedenou námitku pouze v části, týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to konkrétně ohledně rozporu v posudku RNDr. Ch., že studna stěžovatelky je vrtaná, nikoliv kopaná. K této námitce se však městský soud vyjádřil na str. 16 a 18 odůvodnění napadeného rozsudku. Městský soud uvedl, že stěžovatelka má na svém pozemku jak vrtanou, tak kopanou studnu. Též uvedl, že tato nesrovnalost byla v posudku RNDr. Ch. odstraněna jeho doplněním. Uvedená kasační námitka stěžovatelky tak není důvodná ani v této specifické části.

Z odůvodnění rozsudku městského soudu též vyplývá, že některé námitky uplatněné v podání ze dne 6. 5. 2015 považoval za opožděné proto, že netvořily konkretizaci žalobních námitek a byly tak nově uplatněny až po lhůtě pro podání žaloby dle § 71 odst. 2 s. ř. s., takže představovaly nepřipustné rozšíření žaloby po uvedené zákonné lhůtě. Tvrzení stěžovatelky, že městský soud v těchto případech neuvedl, proč považuje některé námitky uplatněné v podání ze dne 6. 5. 2015 za opožděné tedy není opodstatněné.

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatelky, že vodoprávní úřad byl povinen řádně zjistit skutkový stav. Stanovení konkrétních podmínek vodoprávním úřadem k provedení vrtané studny osoby zúčastněné na řízení však není otázkou zjištění skutkového stavu, ale otázkou správního uvážení vodoprávního úřadu. Při přezkumu správního uvážení se uplatní zásada, že správní soud nenahrazuje správní orgán v jeho odborné kompetenci a nemůže nahradit jeho správní uvážení svým vlastním, ale posuzuje, zda nedošlo ke zneužití či vybočení z mezí správního uvážení a zda se správní orgán dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem. Tato zásada vyplývá ze setrvalé judikatury správních soudů (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, publikovaný pod č. 416/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, publikovaný pod č. 739/2006 Sb. NSS) i Ústavního soudu (srovnej usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 361/2000, dostupné z <http://nalus.usoud.cz>).

V projednávané věci se městský soud podrobně zabýval otázkou, zda byl pro rozhodnutí vodoprávního úřadu skutkový stav dostatečně zjištěn a dospěl k závěru, že tomu tak bylo. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Je nesporné, že vodoprávní úřad vycházel z odborných posudků RNDr. Ch. a RNDr. Š. a z výsledků provedené čerpací zkoušky. Oba posudky se shodly v tom, za jakých podmínek nebude podzemní voda ve studni stěžovatelky ohrožena, byť se jedná o studnu propojenou se studnou osoby zúčastněné na řízení. Z těchto odborných vyjádření vodoprávní úřad vycházel a jimi stanovené podmínky do svého rozhodnutí zahrnul. Žalovaný rovněž v rozhodnutí o odvolání stěžovatelky správně zdůraznil, že splnění podmínky podle vyjádření hydrogeologů neohrozí řádné využití studny stěžovatelky a není tedy důvod omezovat osobu zúčastněnou na řízení ve stavbě vrtané studny určité hloubky. Rozhodnutí vodoprávního úřadu ani rozhodnutí žalovaného tedy nevykazuje znaky zneužití správního uvážení či vybočení z jeho mezí ve smyslu úvahy o vhodnosti stanovených podmínek pro realizaci studny osoby zúčastněné na řízení. Námitky stěžovatelky týkající se vhodnosti stanovených podmínek tak nemohou být důvodné.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani vyjádření společnosti MAVÉ a spol. ze dne 16. 4. 2009, které stěžovatelka doložila v řízení před městským soudem. Z vyjádření nevyplývá, jaká je vůbec odbornost osoby, která je poskytlá. Zároveň nekonstatuje,

že by kontrola odběru z vrtu osoby zúčastněné na řízení byla nemožná. Pouze uvádí, že je možné ji obejít. Případné obejítí stanovené podmínky je však více než otázkou vhodnosti zvoleného řešení otázkou plnění podmínek stanovených rozhodnutím vodoprávního úřadu a též otázkou případného dozoru vodoprávního úřadu podle § 110 odst. 2 vodního zákona. Předložené vyjádření proto není způsobilé zpochybnit správní uvážení vodoprávního úřadu při stanovení podmínek pro povolení k realizaci vrtu osoby zúčastněné na řízení.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka sice požádala o přiznání odkladného účinku žalobě a o vydání předběžného opatření, oba návrhy nicméně byly městským soudem zamítnuty. Správní rozhodnutí tak nabylo právní moci a stala se vykonatelnými, proto mohla být podle nich stavba studny osoby zúčastněné na řízení realizována. Postup vodoprávního úřadu po vydání rozhodnutí žalovaného (kontrolování vrtu, či spolupráce se stěžovatelkou a umožnění nahlížení do spisu) nemůže být v řízení o žalobě proti nyní napadenému rozhodnutí žalovaného posuzován, neboť správní soudy při přezkoumávání správních rozhodnutí vychází ze skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu (srovnej § 75 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se nezabýval námitkami ohledně postupů správních orgánů a městského soudu, které nemohly mít vliv na jejich konečné rozhodnutí ve věci (že stěžovatelka byla u čerpací zkoušky přítomna náhodou, neboť nebyla o tomto úkonu vyrozuměna, že ji soud vyzval k doplnění žaloby až po návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, že ji původně nevyzval k zaplacení soudního poplatku).

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s. nebyly dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaný uplatnil nárok na paušální náhradu nákladů řízení nezastoupenému účastníkovi s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem platí, že by žalovanému náhrada za právní zastoupení být přiznána být nemohla, tudíž zmíněný nálezy Ústavního soudu není v posuzovaném případě aplikovatelný (k této argumentaci srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 – 31, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47.) Nejvyšší správní soud proto žalovanému ani v projednávané věci paušální náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu